

א שבת אכל הרצי הקדוש מליז'ענסק

* שביעי של פסח תשפ"ג *

אני השם רפאך

שירו לה' שיר חדש תהלתו בקהל חסידים. יש להשיב כהלכה לאותן שאינם יודעים האיך נענה אדם בתפילה בהתפללו על חולה והוא נתרפא, הרי הוא כמו השתנות חלילה אצל הבורא הפשוט האמיתי. אך הענין הוא, באמת מפי עליון לא תצא הרעות, רק האדם הוא מקושר בכל העולמות, ומחמת חטא הוא נפסק מהקשר עליון ונופל בענין חולי רע רחמנא ליצלן, ואחר שבא הצדיק ומתפלל, הוא מקשר את האדם הזה בשרשו כבתחילה, ולכן נקראת תפילה, כי תפילה היא מלשון התקשרות, כמו נפתולי כו', ונמצא ממילא מתרפא, ולפעמים אין מועילו תפילה חלילה, כי יש עליו קיטרוג חלילה, ואז צריך לקשרו בעולם הגדול הנקרא "תהלה", כי תהלה הוא מלשון ואחריו תהל אור כו', כי שם הוא רק אור גדול, ואין כח בדין לקטרג שם, והוא רחמים גמורים ושם נמתק הכל. ולכך נקראים שירי דוד מלכנו "תהלים", שיכולין לפעול על ידם הכל, ואין שטן ואין פגע רע.

וזהו "שירו לה' כו' תהלתו בקהל חסידים" פירוש ענין התהלה הוא ביד החסידים המתחסדים עם קונם.

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק 0747-962-372
העורך הרב דוד וינברג

הערות והארות, תגובות ועובדות בעניני ליזענסק נשמח לקבל בפקס 0765-404-597

במייל nelizensk@gmail.com

יִרְגִּיל אֶת עַצְמוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל כּוּחַ וּבְקוֹל הַמְעוֹרָר הַכּוֹנֵה לְהִדְבֵּק הַמְחַשְׁבָּה לְדִיבּוּר וּפְנִיּוֹ אֶל הַפּוֹתֵל בְּתוֹךְ סִידוּר הַתְּפִלָּה בְּבוֹקֵר וּבְעֶרֶב וְלֹא יִסְתַּפֵּל לְצַדִּדִּין מִתְחַלֵּת הַתְּפִלָּה עַד סוּפָה, וּבַחֲזֶרֶת הַש"ץ הַשְּׁמוּנָה עֲשֶׂרָה יַעֲיִין בְּסִידוּר לַעֲנוֹת אָמֵן בְּכָל כּוּחַ עַל כָּל בְּרָכָה וּבְרָכָה וּבְשִׁעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה לְהַטּוֹת אָזְנוֹ עַל כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר מִהַקּוֹרָא פְּקוֹרָא אֶת הַמְּגִילָה וְלַעֲשׂוֹת עַצְמוֹ כְּאִלֵּם בְּבֵית הַפְּנֹסֶת אֲפִילוּ קוֹדֵם הַתְּפִלָּה וְאַחֲרֶיהָ עַד הַלִּיכְתּוֹ לְבֵיתוֹ

פיעור צספה"ק נועס אלימלך

הרבי בספרו הקדוש מלמד אותנו הליכות חיים על פי התורה, ואפילו שיש אנשים חזקים בתעמולה ומושכים את לב האנשים להנהגות שלא על פי דרך השם וטוענים שדווקא הם ורק הם יראי השם ורק הם יודעים ומתנהגים בחסידות, לכן הקפיד הרבי לחזור ולשנן דרכי עבודת השם, ובכל פרשה ופרשה מעלה דרגה ומסביר ומוסיף עוד חיזוק והנהגה נכונה בחיי היום יום שלב אחרי שלב בדרכי התורה והחסידות.

ויהי בשלח פרעה את העם. נראה לפרש דהנה "פרעה" נקרא היצר הרע שהוא אותיות "הערף", שמקשה ערפו של אדם. והנה לפעמים יתעורר אדם בתשובה ומתחרט על מה שעשה ומודה ועוזב את הטאיו. וזהו "בשלח פרעה" פירוש ששלחו מחטאיו, "את העם" רמז לפשוטי עם, "ולא נחם אלקים" פירוש אעפ"כ אין הנחה לפניו ית"ש ואין נחמה לפניו על עוובו את הטאיו, מחמת שאוחז את החבל בשני ראשיו, שאע"פ שאוחז במדות טובות אינם בשלימות, וזהו דרך ארץ פלשתים" רמז שמצינו שהפלשתים היו בדרך ארץ קצת יותר משאר אומות, שהיו מקרבים את יצחק כמ"ש אבימלך "הנה ארצי לפניך" כו', ואעפ"כ נאמר "ויקנאו אותו פלשתים" שלא היו טובתם בשלימות, כמו כן זה העוזב את הטאיו ואינו עוזבם לגמרי, כי קרוב הוא "פירוש כי האדם הזה הוא קרוב לחזור לסורו", כי אמר אלקים פן ינחם העם בראותם מלחמה "ר"ל כאשר יקום עליהם מלחמת היצה"ר", ושבו מצרימה "פירוש ישובו אל ה"מיצר ים", דהיינו לסודם הראשון לגמרי.

"ויסב אלקים [את העם] דרך המדבר ים סוף" פירוש השי"ת ברוב רחמיו הוא פועל סיבות להסב את העם לדרכו הטוב" דרך המדבר "ע"י התבודדות כמדבר", ים סוף "פירוש וגם ע"י התורה שנקרא "ים", "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" פירוש אבל הצדיקים הגמורים המכונים בשם "ישראל" עולים ממצרים בכלי זיין מזויינים שלא ישלוט בהם היצה"ר", ויקח משה את עצמות יוסף רמז על הצדיק הגדול הנקרא בשם "משה" הוא לקח לעצמו המידה של "יוסף", דהיינו שמחזיק עצמו בחיזוק ועצמות בעבודת הבורא יתברך, "עצמות" לשון חיזוק. וק"ל.

או יאמר "ויהי בשלח כו", "דאיתא בגמרא" ההולך בדרך ואין עמו לוייה יעסוק בתורה, "ולכאורה הלא בלאו הכי הוא מחוייב תמיד לעסוק בתורה כמאמר התנא המהלך בדרך ומפנה לבו כו', ונראה לי ליתן טעם למצות לוייה, כשהצדיק מלוה את חברו הם מתקשרים זה בזה בקדושתם ונעשים כאחד, וקדושתו של זה הצדיק העוסק בתורה בביתו הוא משמר את חברו בדרך כאילו הוא עצמו עוסק בתורה מחמת התקשרותם, אבל מי שאין עמו לוייה צריך בעצמו לעסוק בתורה, זה הוא כשהצדיק הוא המלוה, אבל אם הוא איש נעצב וריקן אין תועלת לזה במה שזה מלוהו, ואדרבה הוא מכניס בו עצבותו ומפסיקו יותר מקדושתו שיש בו.

וזהו "ויהי בשלח פרעה" ר"ל מחמת שפרעה שלח את ישראל מחמת הצרות שנגעו בו, דכל מקום שנאמר "ויהי" אינו אלא צרה, ומחמת זה הכנים את ישראל גם כן בעצבות, ולכן" ולא נחם אלקים כו", "כי אם לא היה פרעה מלוה אותם היה השי"ת מוליכם" דרך ארץ פלשתים" כי קדושתם היתה

משמרת אותם, אבל מחמת פרעה שהפסיקם מקדושתם בעצבותו, לא רצה השי"ת להוליכם דרך ארץ פלשתים" כי קרוב הוא, "ר"ל זה קאי אפרעה, מחמת שעתה מקרוב הלך פרעה מאצלם והיה עדיין רושם עצבותו בהם, ולכן" ויסב בו. "וק"ל.

ויקה משה את עצמות יוסף כי השבע השביע את בני ישראל בו. 'כי הנה רז"ל אמרו בגמרא "ויבא הביתה לעשות מלאכתו חד אמר כו' וחד אמר לעשות צרכיו ממש נכנס אלא שראה דמות דיוקנו של אביו כו, "והדבר תמוה, הלא הוש השכל אינו כך, שכשאדם רוצה לעשות עבירה ח"ו וכי יזכה להיות לו מדריגת הראיה כזה, הלא צריך לזה קדושה ופרישות גדול, ואיך שייך שאם הוא הלך ח"ו לעשות צרכיו שיזכה לראייה כזאת לראות את אביו. ועוד תמיהה גדולה וכי יוסף הצדיק יסוד עולם שבזכותו אנו חיים וקיימים בגלות המר הזה לומר עליו שח"ו ירצה לעשות כזאת.

אלא נראה שאמת הדבר כך הוא, שאבות הקדושים היו כל אחד ואחד על מדריגתו כנודע, אברהם בחדס יצחק בגבורה יעקב בתפארת. והנה יעקב אבינו ע"ה היה עובד השי"ת במידתו שהוא תפארת, וכל דבר שהיה רואה או שומע או עושה ואוכל לקח ממנו התפארות להבורא ב"ה, למשל אם היה אוכל איזה דבר הטוב לחיך, הישב בדעתו זה המאכל הוא נברא, ומי נתן טעם הטוב בזה המאכל, הלא הבורא ב"ה, ואם זה המאכל הוא כ"כ טוב טעם הלא בודאי שכל טוב הטעם הוא בבורא ב"ה ית"ש אין קץ ותכלית, וכך הוא חושב בכל דבר. ובזה הוא מובן הפסוק" וישק יעקב לרחל" גם הוא תמוה שיעקב אבינו ע"ה יעשה כזאת, אלא הפירוש הוא כך כאשר כתבנו, שכל דבר הטוב שראה יעקב אבינו ע"ה, בא מכח דבר ההוא אל הדביקות ית"ש ויתעלה, ובכאן שראה את רחל שהיתה יפת תואר עד מאוד, הדביק עצמו בו יתברך על ידה כנ"ל, וזהו הפירוש" וישק יעקב לרחל, "שהדביקות נקרא "נשיקה", התדבקות רוחא ברוחא, ומלת "לרחל" כמו בשביל רחל.

ויוסף הצדיק היה רוצה להתנהג עצמו במידת אביו, וזהו" לעשות צרכיו "דהיינו לראות בלבד, ואם תאמר האיך הכנים עצמו בסכנה גדולה כזו שמא ישל ח"ו, התירוץ הוא להוציא את הקדושה מבין הקליפות עשה זאת כדלקמן, ולא כיון רק לראותה שעיי"ז יבוא לדביקות בבורא יתברך כנ"ל, והפעיל באמת פעולתו שבא לדביקות גדול, וזהו" וראה דמות דיוקנו של אביו, "ר"ל שבא למדריגתו של אביו כנ"ל, וכאשר פעל יוסף הצדיק ועשה המתקת הדינים מאוד, כי הוציא יקר מזולל ע"י מחשבתו הטהורה ודביקותו, ועיקר מחשבתו היה בזה כדי להביא הגאולה לישראל להוציא הקדושה מהטומאה. וזה הוא כלל גדול כשרוצה צדיק לעשות טובה לאיזה איש, אז צריך מקודם להכנים במקבל הטובה אמונה שיאמין בזה שיהיה לו טוב עיי"ז הצדיק.

וזהו פירוש" כי השבע השביע כו' לאמר פקוד כו, "מלת "לאמר" אינו מובן. אך הפירוש הוא" כי השבע "מלשון שביעה, ר"ל שהוא הכנים בהם אמונה כ"כ עד שהיו שבעים ורגיל בפיהם מאוד ואמרו זה לזה" פקוד יפקוד כו, "וזהו "לאמר". וידוע כי הדינים הם נקראים עצם הקשה, וכשממתיקים את הדינים הם עצמם מסייעים אל הרחמים ואל החסדים, וזהו פירוש הגמרא "עצמות האיסור מצטרפים עם ההיתר לבטל איסור", פירוש ע"י הביטול אזי יומתקו הדינים והם מצטרפים אל הרחמים הגמורים. ולזה לא היה צריך יעקב להקבר במצרים, כי ממילא היה להם זכותו ע"י יוסף הצדיק הנקבר שם שהוא הלך במידתו של אביו כנ"ל, וזהו" ויקח משה את עצמות יוסף עמו, "

ר"ל המדריגה של יוסף שהמתיק את העצמות היינו הדינים כנ"ל, לקח עמו כלומר עם הפעולות שלו להמתיק הדינים למען יגאלו ישראל ממצרים.

וזהו "הים ראה וינזם" – מה ראה ארונו של יוסף ראה, "פירוש משה גם הוא הדביק עצמו במדריגתו של יעקב כמו יוסף, וזהו "ארונו של יוסף", פירוש מדריגתו של יוסף, ובזה ניצולו ישראל ונמתקו בזה כל הדינים שהיו בים סוף, כמו שאמרו חז"ל שטען השר של מצרים הללו עובדי ע"ז והללו בו, כי לא היה עוד פה לקטרג, כי כבר נמתקו כל הדינים ונתהפכו לרחמים וחסדים. וק"ל.

ויסעו ממוכות ויחנו באיתם, רמז "סוכות" הוא יחוד הויה ואדני - סוכ"ה בגימטריא הכי הוי, והיינו ע"י התפילה שהיא עיקר ליחד כנ"ל, ואחר התפילה צריך להיות "באתם", "אותיות אמת", שצריך להחזיק במידת אמת, בקצה המדבר "דקודם התפילה צריך התבודדות כמו"ש חז"ל "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם התפילה ושעה אחת אחר התפילה", ונמצא עד אחר התפילה צריך התבודדות במחשבתו וזה נקרא "קצה המדבר", "מדבר הוא התבודדות.

"וה' הולך לפניהם יומם" פירוש כשהוא במדריגה גדולה, שזה רמז "יומם", אז "וה' הולך לפניהם", "בעמוד הענן" רמז לרוח הקודש, דהיינו שנותן להם רוח הקודש להנחותם דרך האמת. ולילה בעמוד אש להאיר בו "פירוש ואם הוא במדריגת לילה דהיינו שאינו במדריגה גדולה שנפל ממנה, אז צריך סיוע מהשי"ת שיאיר לו.

וזהו" ויאמר משה ואהרן בו' ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים, "ר"ל בעת שיהיה במדרגת "ערב" שנפל ממדריגתו, אז צריך לדעת דברים הנראים ממנו רוממות אל דהיינו יציאת מצרים", ובוקר, "ר"ל כשאתם במדריגה גדולה, אז" וראיתם את כבוד ה'. "וק"ל.

ואתה הרב את מטך ונטה את ירך בו'. נראה לפרש בהקדים הפסוק ויאמר ה' אליו מזה בידך ויאמר מטה בו, "דאיתא בגמרא) שבת קיה, ב (ששאל אחד לחבירו במה אביך זהיר טפי, ולכאורה מה שאלה זאת, הלא צריך אדם לזהר בכל המצוות? אך זה בלתי אפשרי שיזהר אדם בכל המצוות לקיימם בכל פרטיהם ודקדוקיהם, רק כשאדם נזהר במצוה אחת לעשותה בכל פרטיה ודיקדוקיה התלויים בה, זה הוא מסייע לו שהשי"ת יהיה בעזרו לקיים כל המצוות. וזהו שאמרו חז"ל" כל הקובע מקום לתפילתו בו "רמז על מצות תפילין, ו"תפילה" הוא לשון קשר, וזהו דאמרינן בגמרא "מלמד שהראה לו הקב"ה קשר של תפילין", ר"ל התדבקות וקישור בעולמות העליונים, וזהו" כל הקובע מקום לתפילתו, "פירוש שהוא קובע מקום בשורש העליון" לתפילתו, "ר"ל בהתקשרותו והתדבקותו במצוות לקיימם בכל דקדוקיהם, אפילו מצוה אחת כמו תפילין כנ"ל, אזי" אלקי אברהם בעזרו, "שיקיים כל המצוות. וז"ש הכתוב" וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה', "רמז ג"כ כנ"ל, שע"י מצות ציצית שתקיימו כתקנה, תזכו שיסייע אתכם השי"ת לקיים את כל מצוותיו. וזהו דשאל אביך במה זהיר טפי.

וזהו" ויאמר אליו ה' מזה בידך, "פירוש איזה מצוה אתה מחזיק בידך לזהר בה טפי", ויאמר מטה, "פירוש שאני נזהר במידת הכנעה ושפלות מאוד, "מטה" ר"ל הכנעה ושפלות", ויאמר השליכהו ארצה "פירוש מה שאתה סובר שאתה תקנת אותה המידה, צריך אתה להשליך ארצה המחשבה הזאת, שכן דרך בני אדם כשאוחזים באיזה מידה והוא עומד בה במדריגה אחת, הוא

סובר שכבר תיקן כל המידה הזאת והוא שלם במידה זאת, ולא כן הוא, אלא שצריך לעלות באותה מידה למדריגה גדולה הימנה, וזהו" וישליכהו ארצה ויהי לנחש", "פירוש כיון שהתחיל לעלות ולהתגבר במידה זאת, הבין שמתחילה היה לנחש, ע"ד ששמעתי מאדמו"ו"¹¹ שרפים עומדים ממעל לו, "פירוש הצדיקים נקראים "שרפים" ע"ש התלהבות אש משמים והדביקות שבהם, והם צריכים לילך תמיד ממדריגה למדריגה, והיינו שרפים עומדים, "היינו הצדיקים עומדים בבחינה זאת, "ממעל לו" פירוש שיעלה למדריגה היותר מעלה הימנו. ונמצא הצדיק נקרא "שרף", וחלילה אם אינו מתקן מידותיו כראוי, לפעמים יגרום במעשיו נחשים שרופים חלילה", ויאמר שלח ידך ואחוז בזנבו, "פירוש השי"ת נתן לו עצה לאחוז ולהתחבר עם הצדיקים, ע"ד שאמרו חז"ל "הוי זנב לאריות", ומחמת זה תזכה למדריגת הכנעה", וישלח ידו ויחזק בה "ר"ל שהתגבר והחזיק בה", ויהי למטה בכפו", "כפו" רומז לכללות היד, כמו כן רמז כאן שהבין משה רבינו ע"ה שעדיין לא בא למדריגת ענוה בפרטיה בכל ענינים רק בכללות ענוה.

וזהו" ומטה האלקים בידו", "דאמרו חז"ל" כל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענוותנותו, "פירוש דהמינים אומרים מחמת שהשי"ת הוא גדול בעליונים אינו משגיח חלילה בתחתונים, ולכן אמרו חז"ל" במקום שאתה מוצא גדולתו, "ר"ל כשהשי"ת עושה לנו ניסים ונפלאות וע"י זה נתגדל שמו הגדול", אתה מוצא ענוותנותו, "פירוש נמצא אנו רואים ענוותנותו שמשגיח בהשגחה פרטיות על עולם השפל, ופיהם שוא ידברו שחלילה השי"ת אינו משגיח על עולם השפל מחמת גדולתו, ונהפוך הוא. והנה מה שהשי"ת עושה לנו ניסים ונפלאות הוא ע"י הצדיק, ע"ד שאמרו חז"ל "צדיקים מהפכים מדת הדין למדת הרחמים", וזהו" ומטה האלקים "פירוש הענוה של הבורא ב"ה, שהוא מטה עצמו להשגיח בתחתונים, שבזה נראה ענוותנותו", בידי, "ר"ל זה בידו של הצדיק, שהוא גורם זאת כנ"ל.

ונחזור לביאור הפסוק" הרם את מטך, "דאיתא בפסוק" [וישבו] ויחנו לפני פי החירות לפני בעל צפון, "ופירש רש"י ז"ל הוא נשאר מכל אלהי מצרים כדי להטעותן שיאמרו קשה יראתן, ולכאורה הלא ראו המצרים כל המכות שבאו עליהם ואיך יטעו על ע"ז זאת? ונראה פירושו דהכתוב הורה לנו דרכי ה' ויראתו, דאדם צריך להיות כל ימיו בתשובה ולהתגבר בתורתו הקדושה לשמה, וזהו "וישבו" פירוש שעשו תשובה", ויחנו "פירוש שעשו חן בהתורה הקדושה שלמדו לשמה שהיא מעלת חן, ולא כן הלומד שלא לשמה", לפני פי החירות "דכל העוסק בתורה נקרא בן חורין, חירות ממלאך המות, חירות משיעבוד מלכויות, והיינו לימוד תורה לשמה", בין מגדול ובין הים, "דהתורה נקראת "ים", דהיינו הנסתר של התורה נקרא "ים" והנגלה נקרא "מים רבים", מחמת שמצוותיה רבים.

וזהו" יורדי הים באניות, "פירוש אותם היורדים בים התלמוד העליון בעניות בעי"ן, דעי"ן באלף מתחלפים באותיות אחה"ע, דהיינו בהכנעה גדולה", עושי מלאכה במים רבים, "ע"ד דאיתא "כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר" וגו', והיינו שעושים מעשיהם בחכמה ומלאכה, וזהו עושי מלאכה במים רבים, ר"ל כנגלות התורה הנקרא "מים רבים" כנ"ל, עושים בה מלאכה לדעת אם לומר או שלא לומר, ע"ד הנ"ל כשם שמצוה לומר כו", 'המה ראו מעשי ה', "ר"ל הם זוכים לראות מעשי ה' דהיינו סודות התורה.

אך בהסודות התורה יש ג"כ שני מדריגות, דהיינו קטנות וגדלות, וזהו כשאמר השי"ת ללבנה "לכי ומעטי את עצמך" ורצה לפייסה, "אמר לה צדיקים יקראו על שמך – שמואל הקטן" ולא רצתה, מחמת שהצורך העיקר שורש העליון גדלות של התורה, וזהו" בין מגדול ובין הים, "פירוש שתחזיקו באותה מדריגה של התורה שהיא בין מגדול ובין הים, הוא מדריגת גדלות, מגדל הפורח באויר", לפני בעל צפון, "דאיתא" הרוצה להעשיר יצפון, "וי"ל הפירוש הרוצה שיתקיים עשרו מה יעשה" ? יצפון "פירוש יתגבר מאוד לשבר כח הצפון דמצפון זהב יאתה, וצפון בחינה וסיטרא דרע כמאמר הכתוב מצפון תפתח כו', וצריך להתאמץ להתנהג בממונו כראוי לשמים לבל יהיה עושר שמור לבעליו לרעתו חלילה, וזהו" לפני בעל צפון, "דכל המכות שבאו על המצרים היו יודעים שראויים להם לפי מידתם מידה כנגד מידה, אך כשראו שישראל שאלו מהם כלי כסף וכלי זהב וינצלו את מצרים, היו סוברים שמחמת זה יהיה להם כח לרדוף אותם, מחמת שהיו סוברים ששאלו שלא כהוגן וכדת, ובזה יתגבר כח הצפון שהוא מסיטרא דרע להרע את ישראל חלילה, לכן ציוה השי"ת למשה שיזהיר את ישראל לבל יתנו כח לסטרא דצפון, וזהו" נכחו "פירוש לשון נגד הסטרא הזאת, דהיינו לשבר כח הצפון", תחנו על הים "ר"ל אז תזכו להיותכם חונים על הים כנ"ל

שתזכו לסודות העליונים הנקראים ים התלמוד.

וזהו" הרם את מטך "פירוש שתראה שתעלה במדריגת הכנעה להרים אותה לשורשה העליון, "ונטה את ידך על הים, "ר"ל שתראה להתגבר בכחך לבוא לסודות העליונים הנקראים ים. והשם יזכנו במהרה שנזכה כולנו לסודות עליונים ויקוים בנו ומלאה הארץ דעה. אכ"ר.

כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך. רש"י ז"ל הקשה בודאי כאשר לא ישים למה לרפואה? ונראה לפרש דהנה כתיב "אני ה' אשר הוצאתיך מארץ מצרים", ומקשים למה לא אמר אשר בראתי שמים וארץ, שלפי הנראה זה חידוש יותר. אך נראה דבאמת זה חידוש יותר שהוציאנו מארץ מצרים, דהנה בריאת עולם היה מחמת שהשי"ת ב"ה רצה להטיב לברואים, ואין הבריאה חידוש נגד השי"ת כי טבעו להטיב, אבל יציאת מצרים שהכה השי"ת את מצרים במכות מופלאות, וזה נגד טבעית הבורא ב"ה כי "מפי עליון לא תצא הרעה", אך מחמת שזה היה הטבה לישראל מה שהכה את מצרים, ועיקר הטובה היה לישראל, עשה השי"ת נגד הטבעית להכות אותם, וזה חידוש יותר גדול. וזהו" כל המחלה לא אשים, "אך איך הכה אותם הלא מפי עליון לא תצא הרעה? לזה אמר" כי אני ה' רופאך, "ונמצא היתה ההכאה הזאת הטבה לישראל, אבל להשים חלילה שום מחלה על ישראל זה בלתי אפשר, כי מה הטבה יבוא מזה. וק"ל.

0747-962-372

קו שיעורי תורה ליזענסק

בס"ד קיץ תשפ"ג

הודעה

בעזרת ה' ית"ש כל שבוע משבתות הקיץ ימסר שיעור בפרקי אבות מענין ומרתק בהסבר מתוק ורחב על פי יסודות חז"ל בהבנה ברורה השווה לכל נפש דבר דבור על אופנו מהמגיד שיעור המפורסם פה מפיק מרגליות בנעימה בטוב טעם ודעת הגאון החסיד מורינו הרב

רבי נח גד ויינטראב שליט"א

בקו השיעורים 0747-962-372 בשלוחה 7

ביום ראשון יהיה שיעור בלשון הקודש

וביום חמישי יהיה שיעור באידיש

כמו כן אפשר לשמוע את השיעורים של מורינו הרב שליט"א במערכת קול הלשון . בטלפון בעמדות ובאתר, באידיש ובלשה"ק

בברכת שמעו ותחי נפשכם

ההנהלה